

waren
dit jaar
in het
nieuws

Wij zaten erdoor aan de buis
gekluisterd en zij zaten er middenin:
de gebeurtenissen in 2013
die we mede dankzij hen
nooit meer vergeten.

‘Dat ik bij de *kroning*
mocht zijn, met mijn neus vooraan.
Ik dacht alleen maar:
wauw, wat een grote eer’

Amazone Anky van Grunsven was **een van de drie herauten** tijdens de inhuldiging van koning Willem-Alexander op 30 april.

“A *once in a lifetime*-ervaring. Vooraf was ik enorm nerveus: doe ik geen domme dingen. Ik keek vooral op tegen anderhalf uur stilstaan in de kerk en niet mogen praten. Niets voor mij. Gelukkig werd ons, tijdens de instructies vooraf, verteld over hoe je dat het beste kunt doen zonder om te vallen. Je moet een beetje wiebelen om in balans te blijven. Dat hielp. Over mijn jurk hadden modeontwerpster Monique Collignon en ik vooraf contact met iemand van het Koninklijk Huis: welke kleuren mogen niet en welke wel, de voorschriften - lange jurk, lange mouwen, niet te laag decolleté. Op basis daarvan hebben Monique en ik de stof en kleur en het uiteindelijke ontwerp uitgekozen. En schoenen met hoge hakken. Maar tijdens die anderhalf uur in de kerk heb ik die stiekem wel even uitgedaan.

Maandag hadden we de generale repetitie. Dinsdag was de officiële dag. Als je er twee dagen lang bij bent, zie je ook wat er achter de gesloten deuren gebeurt en dat er veel meer bij komt kijken dan je denkt. Ik heb die dagen nog meer bewondering gekregen voor hoe koning Willem-Alexander en koningin Máxima daarmee omgingen. Voor iedereen een woord, voor iedereen aandacht, en ook nog met een goed gevoel voor humor. Het is een dag die heel strak is geregeld, waarin ze beiden een functie en uitstraling hebben die ook weer niet te los mag zijn. Om daar toch een goede balans in te vinden... Ik vind het echt heel knap. Ook de manier waarop ze met hun kinderen omgingen - die moeten zich ook netjes gedragen - vond ik heel goed. Voor mij persoonlijk was uiteindelijk de kerkdienst het hoogtepunt.

Dat ik daar mocht staan, met mijn neus vooraan. Ik dacht alleen maar: wat een grote eer.”

En dan was er nog Salinero met wie ze op 20 maart officieel afscheid nam als dressuurpaard. Anky: “Het afscheid van Salinero was ook bijzonder en heel emotioneel. Hij liep fenomenaal goed. Echt geweldig om met hem nog een keer in de spotlights te laten zien waarom hij zo belangrijk voor mij is en wat hij allemaal voor de sport heeft betekend. Maar hij is negentien jaar. Het is mooi geweest. Ik rijd nog vier keer in de week op hem. Gewoon voor de lol. Dan train ik ook nog wel, omdat Salinero dat leuk vindt. Leuker dan alleen gewoon lopen.”

Op 28 oktober overleed Bonfire, het paard waarmee Anky voorheen vele medailles won. “Mijn hart is gebroken,” twitterde Anky die dag.

interview: joke tromp, jurk (de bijenkorf), ketting (v&d).

Studente biologie Annemarie Scheerboom (21) mocht namens de Europese jongeren **paus Franciscus** welkom heten op de Wereldjongerendagen in Rio de Janeiro, Brazilië.

“Nadat zijn voorganger paus Benedictus in februari terugtrad wegens gezondheidsproblemen, hoorde ik van veel mensen in mijn omgeving dat zijn opvolger Franciscus een bijzondere paus zou zijn. Hij legt, veel meer dan zijn voorgangers, de nadruk op eenvoud. Dat is voor mij waar het geloof om draait en deze paus draagt dat expliciet uit. Doordat hij zich op een laagdrempelige manier uit, denk ik bovendien dat we hem sneller begrijpen dan zijn voorgangers. Het was voor mij een complete verrassing dat ik hem mocht ontmoeten op de Wereldjongerendagen in Brazilië. Een paar dagen voor de opening kreeg ik opeens een e-mail van de organisatie dat ik namens Europa een welkomstwoord mocht uitspreken en pas een paar uur voor het uitspreken kwam ik erachter dat de paus op hetzelfde podium zou staan. Toen ik op moest, zag

ik hem zitten en ineens was ik me ervan bewust dat de hele wereld meekeek. Ik was zenuwachtig, maar gelukkig ging het goed. Nadat ik de paus welkom had geheten, liep ik naar hem toe om een buiging te maken. De paus lachte naar me en stond op om mij een knuffel te geven. Toen ik hem vertelde dat ik uit Nederland kwam, vroeg hij me zelfs in het Nederlands ‘Hoe gaat het?’ Hoewel het een bijzonder moment was, kwam hij op mij over als iemand die gewoon van mijn parochie deel uit zou kunnen maken. Dat voelde best raar, want de paus is natuurlijk wel de belangrijkste figuur binnen de kerk. Maar ik denk dat het juist zijn kracht is dat hij ons laat beseffen dat wij ook als gewone mensen het geloof kunnen beleven.”

interview: julie de graaf, jurk (paul & joe), vestje (de bijenkorf), ketting (v&d), ring (mango).

“Toen ik op moest, zag ik de **paus** zitten en ineens was ik me ervan bewust dat de hele wereld meekeek”

In 2012 kon Martijn Fischer (45) nog gewoon over straat, maar door zijn Musical Award-winnende **rol als André Hazes** in de musical *Hij gelooft in mij* was dát dit jaar voorbij...

Sommige mensen kenden Martijn Fischer al. Van zijn rolletjes in *Baantjer*, *Gooische vrouwen* en verschillende theatervoorstellingen. Of van die reclame van een groot energiebedrijf. Maar een ster? Nee, dat was hij niet. En dat vond hij helemaal niet erg. “Als het was doorgegaan zoals twee jaar geleden, was het ook prima geweest,” zegt hij. “Ik was B-garnituur bij de A-gezelschappen.” Sinds hij de rol van de in 2004 overleden volkszanger André Hazes vertolkt in *Hij gelooft in mij* mag hij zichzelf ook tot de A-garnituur rekenen. Wie had dat gedacht nadat hij met veel moeite zijn mavodiploma haalde en, na een paar minder geslaagde studies, met wat geluk werd toegelaten tot een toneelopleiding? In elk geval niet die docent die tegen hem zei: ‘Jij hebt echt niets in je wat raakvlakken heeft met het toneel.’ “Op verschillende medestudenten werd een toekomst geplakt; zij zouden het maken. Bij dat groepje zat ik nooit. Maar omdat ik wat aardser ben dan de meeste acteurs, heb ik altijd werk gehad.” Anders dan zijn ‘aardse’ rollen doen vermoeden, komt Martijn uit een gegoede familie. Zijn vader was psychiater, hij groeide op in de betere buurten van Utrecht. “Maar ik trok altijd graag

hij vaak op straat wordt aangesproken. Hij geniet daarvan. “Ik ben een contactjunk en vind het ontzettend leuk om met mensen te praten. Had Hazes ook. Het is toch leuk om gewaardeerd te worden om wat je doet? Het mooiste compliment kwam van de familie Hazes. Die zei: ‘Je bent hem zonder dat je doet alsof.’” En ook de echte Hazes-fans hebben me geaccepteerd, geloof ik. In het begin zat er nog wel eens iemand met een norske kop op de eerste rij met de armen over elkaar van: laat maar eens zien bolle. Zoiets prikkelt me en dan ga ik juist goed spelen.” Omdat de voorstellingen door de week ’s avonds om acht uur beginnen, hoeft Martijn niet veel van zijn gezinsleven te missen. “Ik kan gewoon mijn twee zontjes naar school brengen en ophalen. Als mijn vrouw uit haar werk komt, zorg ik dat het huis gezellig is en dat er boodschappen zijn gehaald. Zij kookt dan en brengt ze naar bed. Maar omdat we de musical ook in het weekend opvoeren, heb ik wel het afzwemmen gemist. Toen moest ik even goed ademhalen.” Hij is niet bang dat Hazes de rest van zijn carrière aan zijn kont blijft plakken. “Dit brengt me zo veel. Natuurlijk was het geweldig om in de aandacht te staan en om Chantal

‘Het mooiste compliment kwam van de **Hazes**. Die zei: ‘Je bent hem zonder dat je doet alsof’” familie

op met volkse jongens. Hun ongecompliceerdheid trok me aan. Simpel in de communicatie, geweldige humor ook. Met deze Hazes-rol is het alsof alles op z’n plaats valt: het nest waaruit ik kom zorgt ervoor dat ik dit op een intelligente manier kan doen en dat volkse voel ik goed aan.” Hij heeft nooit gewanhoopt dat het niets zou worden met zijn carrière, zegt hij. “Ik vond dat ik al heel wat had bereikt in mijn leven en was tevreden. Nadat ik de rol van Hazes kreeg, heb ik me zelfs afgevraagd: word ik hier wel gelukkig van? Toch zei ik ja, ik zou wel zien. Die golf kwam en ik dacht: als dit het is, red ik het makkelijk. Al was het waarschijnlijk een ander verhaal geweest als het geen succes was geworden.” Dat succes zorgt ervoor dat

Janzen te mogen kussen, haha. Maar om weer in de luwte te staan lijkt me heerlijk. Door de musical heb ik een andere status gekregen. Het genereert nieuw werk, zoals een rol in de film *Mees Kees op kamp*. En ik heb gemerkt dat het ook leuk is om een stuk te dragen. Dat smaakt naar meer. Maar verder ben ik nog steeds dezelfde, hoor. Komt ook door de mensen in mijn omgeving, die zijn gelukkig heel nuchter. Ze houden me met beide benen op de grond, als dat al nodig mocht zijn.”
De musical *Hij gelooft in mij* is tot maart 2014 te bezoeken in Theater DeLaMar in Amsterdam. *Mees Kees op kamp* draait sinds 11 december in de bioscoop.

interview: bram de graaf, colbert, overhemd en sjaal (de bijenkorf).

Wanda van de Bovenkamp (47) zette afgelopen voorjaar de grote particuliere **zoektochten naar de vermiste broertjes** Ruben en Julian op touw.

“Je kunt gewoon niet ophouden met het zoeken naar kinderen, ze moeten érgens zijn. Die gedachte schoot door mijn hoofd toen ik op het journaal hoorde dat de politie de zoektocht naar de vermiste broertjes Ruben en Julian had gestaakt. Ik heb zelf vier kinderen en dan maak je weleens mee dat er eentje stiekem gaat stappen of veel te laat thuiskomt. Op zo’n moment ben je al zenuwachtig, dus kun je nagaan hoe de moeder van Ruben en Julian zich moet hebben gevoeld. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om niets te doen en plaatste een berichtje op Facebook dat ik die avond naar het Doornse Gat zou gaan om te zoeken. Daar was de vader van de jongens gevonden en ik zat er toevallig dicht bij op de camping. Vanaf dat moment is het balletje gaan rollen: die avond heb ik onder begeleiding van de politie met zestig vrijwilligers gezocht. Daarna kreeg ik contact met vrijwilligers op andere locaties en stuurde ik zoektochten aan in Utrecht, Gelderland en Limburg. Met een team van tien man hebben we twee weken lang fulltime gezocht, tochten gepland en contact onderhouden met de

hulpdiensten en media. Het scheelt dat ik gewerkt heb als onderbrandmeester en weet hoe ik leiding moet geven en welke hulpdiensten er in Nederland zijn. Zonder die ervaring had ik dit niet kunnen doen. We hebben die weken wel twaalfduizend tips en steunberichten gekregen. Vrijwilligers die hielpen zoeken waren voornamelijk bezorgde ouders, maar bijvoorbeeld ook ex-mariniers die precies wisten waar we op moesten letten. Via wat korte privéberichtjes op Facebook heb ik na het zoeken contact gehad met de moeder van de broertjes, en met haar zus whatsappte ik soms tijdens de zoektochten als ze tips of hints had over bepaalde locaties. Ik heb ze verder niet gesproken, want ik wilde het contact zo zakelijk mogelijk houden om onbevooroordeeld te blijven en al mijn aandacht te kunnen richten op het zoeken. Op de middag dat de lichamen van broertjes zijn gevonden, waren we net op pad met een duikploeg. Ik kreeg een sms’je van de officier van justitie. ‘Stop maar met zoeken.’ Dat was zo’n heftig moment. Ik ben in huilen uitgebarsten, en met mij een groot deel van de ploeg. Er was nu niets meer wat we konden doen.

Daarna hebben we met z’n allen een moment van stilte gehouden, het was onze eigen kleine dienst voor Ruben en Julian. Toen het zoeken voorbij was, ben ik twee dagen flink van de kaart geweest van alle inspanningen, emoties en een enorm slaapgebrek. Hoewel de hulpdiensten in eerste instantie bang waren dat we in de weg zouden lopen, kreeg ik allerlei dankbrieven van het onderzoeksteam, de betrokken burgemeesters en de boswachters. Daarnaast is alle ervaring die we tijdens het zoeken hebben opgedaan gebundeld in een draaiboek. Als er een volgende keer zo’n particuliere zoektocht op poten wordt gezet, kunnen we meteen van start. Ik heb nog steeds contact met veel mensen die hebben meegezocht en die net als ik bereid zijn dat in de toekomst weer te doen. Er is iets in gang gezet en daar ben ik hartstikke trots op.”

Naar aanleiding van de dood van de broertjes is Wanda bezig met de oprichting van het Steunpunt Vechtscheidingen voor voorlichting aan kinderen op scholen over scheiden en hulp aan ouders die in een nare scheiding zitten en geen uitweg zien.

interview: julie de graaf. top (zara), ketting (calvin klein), broek (h&m).

‘Tk kón niet nietsdoen en plaatste een Facebookbericht dat ik ging zoeken naar de broertjes *Ruben en Julian*’

‘Toen een **kandidaat** bij *Heel Holland bakt* een bijzondere tulbandvorm gebruikte, was die de volgende dag overal uitverkocht’

Janny van der Heijden is culinair journalist en was deze zomer te zien als jurylid bij de kijkcijferhit *Heel Holland bakt*.

“Een vriendin uit Engeland wees me drie jaar geleden op het programma *The great British bake off*, waarin amateurbakkers strijden om de titel Beste thuisbakker. Ik dacht nog: ja hoor, een bakprogramma. Wat is daar bijzonder aan? Maar vanaf het eerste moment dat ik het zag, was ik verkocht. De gemiddelijke sfeer, het meeleven met de kandidaten als hun baksels mislukken of slagen; het is fijne televisie. Ik vond het geweldig dat ik betrokken mocht zijn bij de Nederlandse versie *Heel Holland bakt*. Er is in Nederland veel minder sprake van een baktraditie dan in Engeland. Die van ons zijn vaak regionaal en gaan over koekjes, brood of cakes, maar een echte taartentraditie hebben we hier niet. Het was een uitdaging om de kandidaten recepten te laten bakken die toch herkenbaar waren en waarvan we hoopten dat mensen er thuis ook iets mee zouden kunnen.

We hebben het programma met heel veel plezier gemaakt, maar hadden geen idee wat de reacties zouden zijn en of er überhaupt iemand zou kijken. Gelukkig waren de reacties geweldig en de kijkcijfers enorm hoog. Normaal gesproken heeft iedereen wel iets aan te merken op televisieprogramma's, maar of het nu de links-intellectuele kring of de bakker op de hoek was, werkelijk iedereen reageerde enthousiast. Ik denk dat het komt doordat we goede kandidaten hadden en omdat het feelgoodtelevisie is. Onze kandidaten deden zo veel moeite, als er eens iets misging, vonden ze dat erg genoeg zon-

der ook nog eens te worden afgekraakt door de jury. Er waren soms wel smaakcombinaties waarvan jurylid Robèrt van Beckhoven en ik dachten: o nee! Maar dat kun je ook aardig brengen. Dat is voor de kijker leuker en voor de kandidaat leerzamer. Door die positieve uitstraling hebben we mensen kunnen inspireren om massaal aan het bakken te slaan. Het schijnt dat bak- en meelproducenten een stijging zagen in hun verkoop en toen kandidaat Jolanda een bijzondere tulbandvorm gebruikte, was die de volgende dag in heel het land uitverkocht. Na de aflevering over de Franse madeleines kon je nergens meer madeleinevormpjes vinden, en mannen brachten zelfgebakken bokkenpootjes mee naar kantoor. Ik vond het erg leuk om te horen dat ook veel kinderen zijn gaan bakken. Ik heb laatst nog via whatsapp taarten beoordeeld die waren gebakken op een heus bakpartijtje!

Dit voorjaar beginnen we met de opnames voor het tweede seizoen. We hebben ontzettend veel aanmeldingen gekregen van amateurbakkers. Er bestaan zelfs al oefengroepen van mensen die zich willen aanmelden en op Facebook contact met elkaar zoeken om hun recepten uit te proberen. Het niveau ligt dus hoog en volgens mij gaan we spectaculaire dingen zien. In Engeland wordt het programma alleen maar populairder, en daar zenden ze nu al het vierde seizoen uit. Ik hoop van harte dat dat in Nederland ook zal gebeuren.”

interview: julie de graaf, top, jasje (de bijenkorf), ketting (v&d).

Het 25-jubileum van Marc van der Linden (44) in de royaltyjournalistiek viel samen met een historische gebeurtenis: de inhuldiging van koning Willem-Alexander op 30 april.

“In volslagen paniek keek ik naar de televisie toen koningin Beatrix haar aftreden bekendmaakte. *Weekend* ging bijna naar de drukker, ik moest naar *RTL Boulevard* en de Beatrix-special van *Royalty* lag net in de winkel zónder het nieuws over de abdicatie. Omdat er zo veel moest worden geregeld, kwam mijn ontroering pas later. De toespraak overviel alle journalisten. Drie dagen eerder hadden we Beatrix tijdens haar staatsbezoek aan Singapore nog gevraagd hoe ze haar verjaardag zou vieren. Gewoon in Amstelveen en De Rijp, antwoordde ze, dus wij dachten toen zeker te weten dat ze niet zou aftreden. Het voelde later vervelend om op het verkeerde been te zijn gezet, maar ik heb het Beatrix heel erg gegund dat ze haar eigen moment heeft kunnen kiezen. Drie weken voor de inhuldiging mocht ik met een aantal andere journalisten op bezoek bij Willem-Alexander en Máxima voor een informeel gesprek. De kroonprins gaf eerlijk toe dat ze na dat persmoment in Singapore een beetje gniffelend in de auto hadden gezeten. Het aftreden van Beatrix was voor mij een bijzonder moment. Mijn interesse in royalty begon in

mijn tienerjaren, toen zij koningin werd. Ik heb haar sindsdien gevolgd en vaak van dichtbij meegemaakt. Van Beatrix wordt gezegd dat ze afstandelijk, zakelijk of zelfs hard zou zijn. Ik heb haar juist als heel benaderbaar ervaren, soms nog meer dan haar moeder. Beatrix heeft letterlijk mensen op haar schouder laten uithuilen, dat deed Juliana niet. Het is wennen om Beatrix nu op de tweede plaats te zien staan. Ze straalt nog steeds uit dat ze de koningin is. Ze kan in mijn ogen terugkijken op een mooi koningschap, al is het jammer dat ze zo veel tegenslag en verdriet heeft gehad. Dat begon al in 2002 met de dood van Claus, toen volgden haar ouders, de kwesties rond Mabel en Margarita, gedoe met regeringen en natuurlijk dit jaar de tragische dood van Friso. Het is goed dat ze nu een stap terug heeft gedaan. Haar afscheid was waardig en ontroerend, maar het grootste kippenvelmoment was voor mij de inhuldiging van Willem-Alexander. Ik had een geweldige plek in de Nieuwe Kerk. Het moment dat Willem-Alexander en Máxima binnenkwamen, was prachtig. Het Wilhelmus klonk daarna mooier dan ooit en ik

besepte: hier wordt over tweehonderd jaar nog over gepraat. Er was geen plek op de wereld waar ik liever had willen zijn. Willem-Alexander is tot nu toe een heel open, directe koning. Máxima en hij praten gemakkelijk en zoeken meer contact met de bevolking langs de routes dan Beatrix. Zij schudde af en toe een handje, het nieuwe koningspaar maakt daar veel werk van. Ook die informele gesprekken met de pers getuigen van nieuw, jong elan. De koning kan vrijer praten als hij weet dat hij niet wordt geciteerd. Maar hun nieuwe aanpak zal ongetwijfeld ook voor wrijving in de hofhouding zorgen. Dat houden wij natuurlijk goed in de gaten. Het duurt in dit wereldje lang voordat je echt diep kunt doordringen in de kringen rond het hof. Maar vooral tijdens de reizen is er toch een wederzijds vertrouwen ontstaan tussen de klik rond de familie en mij. Ze hebben gemerkt dat ze ook dingen kunnen zeggen zonder dat ze meteen in de krant komen en dat maakt het voor mij gemakkelijker om zaken te verifiëren. Het zou mooi zijn als Willem-Alexander iets aan die strenge mediacode gaat ►

‘Geen plek op de wereld waar ik liever had willen zijn dan in de Nieuwe Kerk tijdens de *inhuldiging*’

doen, maar dat verwacht ik niet. Ik begrijp dat we de prinsesjes niet in beeld mogen brengen, maar als Willem-Alexander en Máxima ergens aan een Hemaworst staan te knabbelen, mogen we dat ook niet fotograferen. Ik heb er geen moeite mee om bekende mensen te fotograferen op momenten dat zij dat liever niet hebben. Voor mij ligt de grens bij onbekende mensen, die nergens om hebben gevraagd, maar toch op een vervelende manier in de media komen. Zoals die broertjes die door hun vader zijn omgebracht. Elke keer zie je die foto's en hun namen weer. Het koningshuis heeft naast privacy

nog een ander belang bij de media-code: ze willen de mystieke sfeer rond de familie bewaren. Als Linda de Mol bij de Hema wordt gefotografeerd, vinden mensen dat ze zo lekker gewoon is gebleven. Maar als je de koning daar ziet, spat het sprookje uiteen. In die zin zijn ze anders dan gewone BN'ers. Een koning volg je van geboorte tot dood, daar krijg je echt een band mee. De fascinatie voor BN'ers is veel tijdelijker. Dat neemt trouwens niet weg dat ik de verhalen over de spraakmakendste showbizgebeurtenissen van dit jaar ook heb verslonden. De zaak Badr Hari en Estelle Cruyff, maar vooral de

scheiding van Sylvie en Rafael van der Vaart, die op 1 januari werd aangekondigd. De nasleep werd een soap waarin de hoofdrolspelers verrassender uit de hoek kwamen dan je in een script had kunnen bedenken. Waarom het zulk groot nieuws was? Omdat elk hoofdstuk in hapklare brokken op een presenteerblaadje aan de pers werd opgediend. Voor mij was die affaire daarom in journalistiek opzicht niet zo spannend. Alle onverwachte gebeurtenissen rond de koninklijke familie waren voor mij interessanter en belangrijker.”

interview: bas maliepaard, overhemd (ralph lauren), colbert (tailors & co), pochette (armani).

Op 30 november vertegenwoordigde de Nederlandse tweeling Mylène en Rosanne Waalewijn (13) Nederland op het **Junior Eurovisie Songfestival** in Kiev. Met hun liedje *Double me* behaalden de meiden de achtste plaats.

Mylène: “Als we niet mee hadden gedaan aan het Avro Junior Songfestival, had ik nu een beugel gehad. De afspraak met de tandarts stond al, maar toen we hoorden dat we meededen, heeft mijn moeder hem afgezegd. Praten en zingen met een beugel is in het begin best lastig. We worden vaak herkend op straat. Sommige kinderen zijn helemaal *flabbergasted* als ze ons zien, die beginnen te springen. Dat vind ik heel erg leuk. Behalve met het songfestival hebben we het druk met school. We zitten van half negen tot een uur of vijf op school, op het Gerrit van der Veen College in Amsterdam, dat samenwerkt met de kunstopleiding Lucia Marthas Institute for Performing Arts. We dansen veel op school en onze klasgenoten hebben ongeveer dezelfde dromen als wij. Maar jaloers zijn ze niet, ze zijn vooral blij dat wij hebben gewonnen.

Eigenlijk doen we pas sinds een paar jaar veel samen. Rosanne turnde tot die tijd drie keer in de week. Ze was in 2009 Nederlands kampioen turnen. En ik zat op een musicalschool in de buurt.”
Rosanne: “Ik heb vanaf mijn vierde tot mijn elfde op topniveau geturnd. Mylène speelde in de musical *Joseph*. Maar in 2010 en 2011 deden we samen mee aan Kinderen voor Kinderen. Daarna hebben we nog samen in de musical *Droomvlucht* gespeeld. Het verschil tussen Mylène en mij is dat ik best slordig ben, mijn zus is netter. En ik ben een stukje groter. Hoe we het vinden om naar Oekraïne te gaan? Super om op zo'n groot podium ons liedje te kunnen zingen. En we zijn nog nooit zo ver van huis geweest.”

interview: kirsten munk, broeken, truitjes en schoenen (c&a), vestjes (tommy hilfiger).

‘Onze klasgenootjes vinden het super dat we het **Junior Songfestival** hebben gewonnen’

Rosanne

Mylène

Correspondent Sander van Hoorn (43) deed vanuit zijn standplaats Beiroet, waar hij met vriendin en twee dochters woont, verslag voor NOS Nieuws van onder meer de burgeroorlog in Syrië.

“Afgelopen april was ik in Tartous, een havenstad in Syrië. In een straat waar 25 doden waren gevallen, ging ik een huis binnen waar een echtpaar rouwde om hun zoon. Je maakt een verhaal met de nodige afstand. Maar soms, zoals toen, besef je ineens heel sterk: dit drama speelt zich ook af in al die andere Syrische gezinnen. In maart duurt deze burgeroorlog al drie jaar. Op dit moment zijn er 120.000 doden en 8,8 miljoen vluchtelingen. Bijna negen miljoen! Daar kun je je bijna geen voorstelling van maken. Mensen die van plek naar plek vluchten, met kinderen die vaak al twee jaar niet naar school zijn geweest en nu het derde jaar ingaan zonder school. Kinderen die dingen hebben gezien die kinderen niet horen te zien: hoe hun moeder werd verkracht, hun vader gedood. Dat gebeurt. Er bestaat geen oorlog die niet wreed is. Naarmate een oorlog langer duurt en ook meer een stadsoorlog wordt, zoals in Syrië, is seksueel geweld ook een wapen. Net als martelingen. De grootste groep vluchtelingen, 6,5 miljoen, zit in Syrië zelf. In Libanon, waar ik met mijn gezin woon, verblijven ruim één miljoen vluchtelingen op een bevolking van vier miljoen. Het ontwricht de hele

kwaad over maken. Niets doen is ook iets doen, namelijk de Syrische bevolking in onzekerheid laten en in angst. Intussen is het eigenlijk voor alles te laat. De gifgasaanslag in augustus was natuurlijk gruwelijk en daar waren we met zijn allen terecht boos over. Alleen sterven de meeste mensen door kogels en bommen. We zijn nu trots op een akkoord dat ervoor zorgt dat die chemische wapens onklaar worden gemaakt en intussen worden er nog steeds ruim honderd mensen per dag gedood. Cynisme ten top. Ik woon veilig in Beiroet, in een mooi huis, met mijn vriendin en twee dochters, vier en zes jaar oud. Bij elk verhaal dat ik maak, probeer ik me voor te stellen: hoe zou dit zijn voor mijn dochters? Ook de Syriërs die niet zijn gevlucht hebben nauwelijks voldoende geld om eten te kopen en hebben te maken met een overheid die nog altijd onderdrukt, geheime diensten heeft, of met de oppositie die sharia oplegt en kelen doorsnijdt. Ik bedoel: ook de gewone burgers zijn aan alle kanten het haasje, of ze nu wel of niet actief bij de oorlog zijn betrokken. Een groot deel van Syrië ligt in puin en de oorlog zal nog heel lang duren, ben ik bang. In het westen zal

‘Opeens besepte ik heel sterk dat *het drama* zich in alle Syrische gezinnen afspeelt’

samenleving daar. De criminaliteit neemt toe, het aantal bedelaars, het aantal arme Libanezen dat uit hun toch al slecht betaalde baan wordt gestoten door een Syriër die het voor nog minder geld wil doen. Het ontwricht en het is ontierend voor iedereen. In Syrië is er tot nu toe in het centrum van Damascus nog niet gevochten. Stel dat het wel gebeurt, komen er in een klap een paar honderdduizend vluchtelingen in Libanon bij, want dat is maar dertig kilometer verderop. Misschien is dat wel wat ik het ergst vind aan deze burgeroorlog: de schaal van het leed en de uitzichtloosheid ervan. Dit jaar is duidelijk geworden dat de internationale gemeenschap het wat Syrië betreft definitief heeft laten afweten. Daar kan ik me

men er steeds minder belangstelling voor krijgen: ‘O, Syrië, het zal wel.’ Intussen is er een hele generatie kinderen opgegroeid die zwaar getraumatiseerd is, geen of onvoldoende scholing heeft gehad. Volgens Unicef een miljoen kinderen die, ook al stopt morgen de oorlog, de rest van hun leven een probleem hebben. En elke dag dat die oorlog langer duurt, duurt het proces van de wederopbouw en heling langer. Duurt het langer ook om de volgende generatie kinderen de scholing en rust te geven die ze nodig hebben om uit te groeien tot normale volwassenen.”

interview: joke tromp, pak (the society shop), overhemd (eton shirts), horloge (privébezit).